

לכבוד עם ישראל שליט"א

זלזול בפגישה עם המלך (מלכי המלכים). האם בגלל שה' לא שולח ברק לשרוף רגליו של המאחר - מיד בכניסתו לאותו מניין, אנו מעיזים לעשות זאת פעם אחר פעם ללא בושה, אין זה אלא כאחד שלפני שנכנס לחנות יוקרתית לכלי זכוכית החליט שבמקום להסתובב ולהתבונן מיופי פאר של הכלים בחר לעצום עיניו על מנת להנות מאתגר-לטייל בחנות בלי להפיל דבר (זה חכם או טיפש?).

האם יש הסבר הגיוני לסיפוק שיש - למי שהצליח להניח התפילין רגע לפני ברכו?! האם יש כאן רמז של עבדות?! האם יש כאן סוג מוצלחות?!

לא ניתן לעכל זאת, כביכול עובדים את ה' בלי לחשוב עליו, לכאורה אין אחרי זה חשיבות להמשך כל היום כולו - ברכות, תורה, תפילה, קדושה, חומרות, הידורים, וכו'.

משל לאדם באחד ממדינות המלך שיצא עליו שם "מצטיין בדקדוק שמירת החוקים". וגם למלך נודע אודותיו, לקראת חגיגת יום ה... המתקרב החליט המלך להזמין אותו אדם לחגוג בעיר הממלכה בקרוב אליו, ולתת לו בזה הזדמנות לבקש להיכנס, ולדבר עימו - ולהכירו. שלח לו מונית מיוחדת להביא אותו ממקום מגוריו *הרחוקה*, שיבין בזה כמה המלך מעריך אותו. ולקראת סוף החגיגה בא אל המלך משרת אחד ואומר למלך 'התבקשתי מאדם שהבאת אותו מרחוק לשאול מכבודו האם יש מונית עכשיו שיכול להחזיר אותו לעירו, בבקשה'. ברגע שהמלך הבין במי מדובר, התרתח עליו - 'בשביל מה הבאתי אותו לכאן, הוא לא ניסה בכלל לבא אלי, כנראה אני לא מעניין אותו, אני כמובן לא רק לא נותן לו מונית חזור אלא שיצא מעיר המלוכה מיד. אני לא רוצה לשמוע אודותיו כלום. ומעל הכל - איזה עניין יש לו לדקדק כל כך בחוקים שלי [אולי משעמם לו, המסכן]'.
הקב"ה לא מעוניין במין שייכות שכזו, כיון שזה בלעדיו. זה לעבוד אותו בכח בלי שהוא חי וקיים - בפועל, חס ושלום.

הגדשנו את הסאה, מהיום לא בא בחשבון כלל להצטרף למניין שכבר החל, אלא להיות שם לכל הפחות בזמן, כדי להתחיל בכבוד הראוי ובזה אנו מכריזים:

"כן אתה מלך חי וקיים, ואני באתי לעבדך".

לפני שנכבית (בעזרת היצה"ר) רח"ל תחושתי הבווערת והכואבת, מחובתי להעלותה על הכתב שלא תמחק.

האם ראיתם מה שאני ראיתי?!

עמדתי במבוא לביהכנ"ס, מקום פתוח ומאוורר ורק שם מותר לעמוד להתאסף ולהתפלל, זאת אומרת הקב"ה עוצר אותנו מלהכנס לביתו, מקדש מעט!! "געוואלד" אתה עומד ורואה מולך את הבימה וארון הקודש, ועצור ומוגבל מלהתקרב להיות בתפילה שם, ה' לא רוצה שנתקרב לא רוצה!!

איי איי כואב, צביטה בעומק הנפש, כנראה אנחנו לא עבדנו אותו כראוי, נמאסנו עליו, כנראה עברנו את הגבול. ואחרי המון המון סבלנות וציפייה של הקב"ה, עדיין אנחנו לא שמנו לב איך התרחקנו מלעבדו בליבנו, אז הנה קיבלנו את זה לא ברמז אלא כמעט במפורש, "לא שייך להמשיך ככה" אומר לנו ה', תעצרו!!

לא תפילות כרגיל, לא מקווה כרגיל, לא נסיעות כרגיל, קניות, כולל, שיעורים, מוסדות, פרנסה, יציאות חברתיות, שמחות, לחיצת ידיים, וכו'.

מכל הכיוונים הקב"ה מחייב אותנו להפסיק את מירוץ שגרת חיינו. וזה ברור שאין כוונתו שנדבר הרבה על המצב של החולים והמבודדים והתקנות המגבילות, דהרי לא הן ולא שכון, אלא העיקר לדבר על איך להיות א ארלכע איד (יהודי ישר בהכרה מלאה), העובד את ה' בכבוד הראוי בלב הפועם והתשוקה החיה להיות ממשרתיו קרובים אליו. נכון, יש הרבה מאד מצוות שצריכות חיזוק וודאי אין כאן שום ויכוח שיש להתחזק בכל הדברים הדרושים, אבל איפה לדעתכם [המושכל הראשון (והאחרון)], מתחיל מצידנו לכל הפחות בגדר מכינה לעבודת ה'? ברור - שעבודה זו תפילה, עבודה שבלב. ולהוי ידוע דמי שמקיים את השו"ע הל' תפילה בדקדוק רב בלי לחשוב שמצווה מהקב"ה - הוא מוכיח בכך שעובד את השו"ע ולא את הקב"ה, וממילא מסוגל לקיים את הכל ללא הצורה הראויה. דהרי לעבוד למלך (מלכי המלכים) ביודעין - לא שייך בשום אופן לבוא לביהכנ"ס להצטרף למניין שחרית/מנחה/מעריב - שכבר התחיל, זה זלזול גס בפרהסיא. אם רק היה הקב"ה שם מלאכים משרתים עומדים ליד הדלת היו תופסים אותך ישר לבית הסוהר (או יותר גרוע) על